



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce **Allied Grocers, s.r.o.**, se sídlem Francouzská 893/21, Brno, zastoupeného Mgr. Tomášem Bařinou, advokátem se sídlem Šumavská 982/31a, Brno, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 6. 11. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by zdejší soud podle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vynesl rozsudek, kterým by určil

jednak, že zásah žalovaného u žalobce spočívající v nezákonně zahájené a prováděné daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2015 je nezákonný, za druhé, že se žalovanému zakazuje pokračovat u žalobce v nezákonné daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2015 a za třetí stanovil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Žalovaný zahájil dne 28. dubna 2015 u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za období měsíce ledna 2015, o čemž žalovaný sepsal protokol č. j.: 2149328/15/3001-60564-709894. Proti tomu podal žalobce stížnost, kterou žalovaný posoudil jako nedůvodnou (vyrozumění ze dne 3. června 2015, č. j. 2676927/15/3001-00065-709134). Žalobce podal dne 3. července 2015 žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Odvolací finanční ředitelství posoudilo žádost jako nedůvodnou (vyrozumění ze dne 7. září 2015, č. j. 29164/15/5100-41451-711647).

II. Obsah žaloby

[3] Žalobu žalobce odůvodnil zaprvé tím, že žalobce zahájil daňovou kontrolu, aniž by nejdříve žalobce vyzval k odstranění pochybností postupem podle § 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Žalobce spatřuje nezákonnost postupu žalovaného zadruhé v tom, že žalovaný zahájil daňovou kontrolu před vyměřením daně. Podle žalobce bylo záměrem žalovaného zřejmě vyhnout se povinnosti platit úrok za dlouhotrvající zadržování nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. Dále zadržením nadměrného odpočtu měl žalovaný krátkodobě plnit státní rozpočet a navíc si zadržením odpočtu vytvořil rezervu pro případné doměření daně za jiná zdaňovací období, která jsou rovněž podrobena daňové kontrole. Uvedený postup žalobce považuje za uplatnění presumpce viny a preventivní potrestání. Zatřetí považuje postup žalovaného za zdlouhavý, když nedokáže stanovit konec daňové kontroly.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

[4] Žalovaný, ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 12. 2015, navrhnul žalobu odmítnout, neboť žalobní návrh považuje za chybně formulovaný. Nelze se domáhat vyslovení nezákonnosti stále probíhající, nikoliv ukončené, daňové kontroly. Pokud by se s tím soud neztotožnil, navrhl žalobu zamítnout z následujících důvodů. Je pravda, že u žalobce ode dne 28. dubna 2015 probíhá daňová kontrola týkající se daně z přidané hodnoty za měsíc leden 2015. Žalobce za uvedené období vykázal nadměrný odpočet ve výši 1.673.973 Kč. Žalovaný v daném případě nezvolil postup k odstranění pochybností, neboť pro to nebyly splněny zákonné předpoklady, a to dostatečně konkrétní pochybnosti o výši daňové povinnosti. Žalovaný potřeboval komplexně prověřit daňové tvrzení žalobce a na základě toho určit správnou výši daně v posuzovaném období. Ze stejného důvodu nebylo možné provést místní šetření. Žalovaný navíc důvody, které ho vedly k zahájení daňové kontroly, sdělil v zájmu předvídatelnosti postupu žalobci. Ve svém vyjádření ze dne 4. června 2015, kde uvedl, že bude provádět rozsáhlé prověřování informací získaných díky přeshraniční spolupráci. Podle dosavadního zjištění totiž řada zahraničních odběratelů žalobce nepřiznala ve svých zemích daň na výstupu ze zboží pořízeného od žalobce. Žalovaný proto zkoumá, zda

bylo toto zboží fakticky vyvezeno z ČR. S ohledem na uvedené je předčasné určovat jakékoliv termíny, když žalovaný teprve shromažďuje důkazní prostředky. Žalovaný popřel argument, že plní státní rozpočet, uplatňuje presumpci viny a žalobce preventivně trestá. Argument o zadržení odpočtu pro případné doměření daně za jiná kontrolovaná období žalovaný rovněž odmítl, neboť nadměrný odpočet zatím nevznikl, nebyl totiž vyměřen, a proto nelze o jeho zadržení vůbec uvažovat.

[5] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 13. 1. 2016, brojil proti argumentaci žalovaného o potřebě komplexního rozsáhlého dokazování a zahájení daňové kontroly s odkazem na fakt, že si žalovaný ani nevyžádal evidenci pro daňové účely za měsíc leden 2015, což by žalobce považoval za standardní krok. Dále se žalobce brání proti selektivnímu přístupu, kdy např. za měsíc prosinec 2014 žalovaný daň vyměřil a teprve následně zahájil daňovou kontrolu, stejně tak bezproblémově byla daň vyměřena za měsíc únor 2015. Závěrem podotkl, že mu absence částky 1.673.973 Kč jakožto nadměrného odpočtu způsobuje potíže při chodu společnosti.

[6] Žalovaný ve své duplice, doručené soudu dne 29. 1. 2016, setrval na důvodech pro zamítnutí žaloby, a své vyjádření doplnil v reakci na repliku žalobce a zdůraznil, že v daňové kontrole postupuje v souladu s cílem správy daní.

[7] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní podle § 82 s.ř.s., a dodržení lhůty pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve pak se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s.

[9] Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech jasně konkretizovaným úkonem žalovaného je ze strany žalobce jasně tvrzeno a argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

[10] Soud se dále musel vypořádat s otázkou včasnosti žaloby. V případě daňové kontroly připadá do úvahy jednak napadení celé daňové kontroly jako trvajících zásahu, u něhož je pojmově vyloučeno zmeškání subjektivní lhůty pro podání žaloby, a dále možnost napadení jednotlivého konkrétního úkonu v rámci daňové kontroly, u něhož je naopak zachování lhůty pro podání žaloby třeba zkoumat.

[11] Zdejší soud v této otázce vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014, č. j. 10 Afs 28/2014-51: „[27] *Je pravdou, že daňová kontrola nebo postup k odstranění pochybností může představovat nezákonný zásah ve svém celku. To bude ale*

výjimečné. Typicky to bude dáno tím, že vůbec nejsou splněny podmínky pro její provádění, prekludovalo se právo vybrat daň, jedná se o kontrolu bezdůvodně opakovanou apod. V takovém případě dojde k nezákonnému zásahu zpravidla již samotným zahájením daňové kontroly, která se dotkne svobodné sféry jednotlivce (srov. již usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. srpna 2005, čj. 2 Afs 144/2004 110, č. 735/2006 Sb. NSS). Pravidlo je nicméně opačné, tedy nezákonný úkon nebo jiný akt správce daně zpravidla nezakládá nezákonnost řízení jako celku z hlediska ochrany před nezákonnými zásahy. [28] Stěžovatelkou cit. rozsudek NSS ze dne 31. července 2006, čj. 8 Aps 2/2006 – 95, v žádném případě neříká, že jakákoliv nezákonně zahájená kontrola tvoří z hlediska žaloby podle § 82 násl. s. ř. s. jeden celek. Smyslem a základním poselstvím tohoto judikátu je naopak omezit okruh úkonů správce daně, které jsou přezkoumatelné v rámci řízení o zásahové žalobě. [29] Pouze představuje-li daňová kontrola nebo postup k odstranění pochybností jako celek nezákonný zásah, platí závěr, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá (srov. k tomu stěžovatelkou cit. rozsudek ze dne 26. června 2013, čj. 6 Aps 1/2013 – 51).“

[12] V daném případě dospěl soud k závěru, že žalobce napadá celou probíhající daňovou kontrolu jako jeden zásah, přičemž k tomuto závěru dospěl jednak z obsahu odůvodnění podané žaloby, tak také z žalobního petitu. Z tohoto důvodu připustil soud žalobu k meritornímu posouzení.

[13] O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[14] Podle ustanovení § 82 s.ř.s. má každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, právo domáhat se žalobou u soudu proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. K jednotlivým znakům nezákonného zásahu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. března 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, (publikován ve Sbírce NSS pod č. 603/2005 Sb.), ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je důvodná tehdy, jsou-li, a to kumulativně, splněny následující podmínky: „Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“

[15] Citovaný rozsudek považuje zdejší soud za použitelný pro danou věc i po změně úpravy řízení o ochraně před nezákonným zásahem nebo donucením správního orgánu, kterou došlo změnou soudního řádu správního s účinností od 1. ledna 2012 [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013, č. j. 2 Aps 5/2012 – 52, dle kterého „Zákonodárce, počínaje dnem 1. 1. 2012, umožnil žalovat i jen na určení, že zásah byl

nezákonný (čímž byla odstraněna shora uvedená 6. podmínka důvodnosti návrhu) a rozšířil podmínky přípustnosti žaloby tak, že žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s.).“]

[16] Zdejší soud poznamenává, že žalobní návrh na určení nezákonnosti stále probíhající daňové kontroly není v souladu s ustanoveními § 82 a 87 odst. 2 s.ř.s. Žalobce se proti trvajícimu zásahu, což je tento případ, musí domáhat toho, aby soud zakázal správnímu orgánu porušování žalobcova práva nebo přikázal, aby správní orgán obnovil stav před zásahem. Naopak v případě již odeznělého zásahu se žalobce může domáhat určení, že zásah byl nezákonný. Toto určení pak má význam pro případný další postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Pokud se žalobce obával, že by zásah v době rozhodnutí soudu již netrval, měl formulovat žalobní návrh jako eventuální, případně během řízení podle okolností návrh změnit. Soud nicméně posoudil žalobní návrh s ohledem na hospodárnost řízení v kontextu odůvodnění žaloby, z něhož je zřejmé, že žalobce usiloval zejména o ukončení daňové kontroly.

[17] Podstata daného sporu spočívá na dvou bodech: jednak zda lze zahájit daňovou kontrolu před vyměřením daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o DPH“), a za druhé, zda lze zahájit daňovou kontrolu, aniž by jí předcházela výzva k odstranění pochybností.

[18] Podle ustanovení § 85 odst. 1 daňového řádu „*předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.*“

[19] Podle ustanovení § 89 odst. 1 daňového řádu „*má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*“

[20] Podle ustanovení § 105 odst. 1 zákona o DPH: „*vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vyšší než 100 Kč, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. To neplatí, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou stanovené daně na základě dodatečného vyměření.*“

[21] K otázce zda lze zahájit daňovou kontrolu před vyměřením daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 zákona o DPH a tedy k tvrzení žalobce, že žalovaný zadržel nadměrný odpočet preventivně, neboť pokud by daňový subjekt na základě daňové kontroly ostatních zdaňovacích období doměřoval daň, mohl by zadržený nadměrný odpočet použít na úhradu doměrku, zdejší soud musí uvést, že správce daně sice je povinen ze zákona vrátit plátcí daně nadměrný odpočet, ale tato povinnost mu vzniká až okamžikem vyměření nadměrného odpočtu, k čemuž právě směřuje i předmětná daňová kontrola. V souzené věci

tedy nebyl nadměrný odpočet za zdaňovací období leden 2015 dosud vyměřen a třicetidenní lhůta ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 zákona o DPH nezačala ještě ani běžet, resp. ani nemohla začít běžet. Ve fázi probíhajícího shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí by bylo naprosto v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, aby správce daně (žalovaný) predikoval, zda bude nadměrný odpočet vyměřen a na co by jej případně mohl použít; tento jeho postup z předložené spisové dokumentace rozhodně nevyplývá. Zdejší soud tedy musí konstatovat, že bezpochyby lze zahájit daňovou kontrolu před vyměřením daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 zákona o DPH, protože právě řádné vyměření daně je právě cílem každé daňové kontroly, této nevyjímaje. Úvahy žalobce o tom, že tak žalovaný činí účelově, a že již má dáno, k čemu nadměrný odpočet použít, jsou ničím nepodloženými spekulacemi žalobce.

[22] K druhému spornému bodu pak soud shledává, že Nejvyšší správní soud se zabýval obdobnou skutkovou věcí v rozsudku ze dne 20. srpna 2014, č. j. 4 Afs 57/2014 – 30, a zdejší soud se s jeho závěry uvedenými níže naprosto ztotožnil: „[20] *Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008-147, vyplývá, že „daňovou kontrolu lze za splnění dalších podmínek zahájit výjimečně i před vznikem daňové povinnosti, v průběhu vyměřovacího řízení prvoinstančního, v průběhu odvolacího řízení či po vyměření nebo dodatečném vyměření daně.“ Byť se závěry v tomto usnesení uvedené týkají předchozí právní úpravy, lze je podle názoru Nejvyššího správního soudu použít i po nabytí účinnosti daňového řádu, neboť nový předpis v tomto směru odchylnou právní úpravu nepřinesl – srov. Hajdučík, J., Kobík J.: NePOPulární POP, Daňový expert, 1/2014. Správce daně tudíž neměl za povinnost zahájit pouze postup k odstranění pochybností, pokud považoval za nutné prověřit daňové tvrzení stěžovatele, ale mohl v průběhu vyměřovacího řízení zahájit daňovou kontrolu, která z povahy věci je přípustná i v průběhu vyměřovacího prvoinstančního řízení. Nelze tudíž dospět k závěru, že pokud nebyla vydána výzva dle § 89 a násl. daňového řádu, došlo ke konkludentnímu vyměření daně, jak fakticky míní a dovozuje stěžovatel. [21] Podle závěru Nejvyššího správního soudu nelze všechny požadavky kladené na správce daně při provádění postupu k odstranění pochybností (vytýkacího řízení dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů) automaticky přenášet na daňovou kontrolu, jak požaduje stěžovatel, neboť se jedná o dva různé instituty, byť mohou být za určitých okolností provedeny ve vztahu k téže daňové povinnosti, avšak pouze za splnění příslušných procesních podmínek, které se liší – srov. § 85 a 90 daňového řádu. [22] Byť stěžovatel poukazuje na skutkové a procesní rozdíly oproti věci posuzované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Ans 10/2012, přehlíží právní závěry v ní uvedené, na které odkázal krajský soud ve vztahu k povaze postupu k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu, podle nichž má tento institut sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá tudíž sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Je to naopak daňová kontrola, která umožňuje rozsáhlé a časově náročné dokazování. Tyto závěry jsou obecně platné a aplikovatelné i na daný případ stěžovatele, proto na ně Nejvyšší správní soud odkazuje. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s obecným tvrzením stěžovatele, že postup k odstranění pochybností a daňová kontrola nejsou plně zaměnitelné, v daném případě však s ohledem na složitost věci a nutnost provedení mezinárodního dožádání bylo na místě postupovat tak, jak učinil žalovaný, tedy zahájit daňovou kontrolu.“*

[23] Z předložené spisové dokumentace soud ověřil, že správce daně přípisem ze dne 4. 6. 2015, č. j. 2637942/15/3001-60564-709894, uvědomil žalobce o základních důvodech, pro něž se rozhodl daňové tvrzení žalobce prověřit. Z tohoto sdělení jednoznačně vyplývá, že s ohledem na objem uskutečněných zdanitelných plnění a převažující předmět činnosti žalovaného, jímž je nákup a prodej potravin a nápojů, a to jak od tuzemských dodavatelů a odběratelů, tak i dodavatelů a odběratelů z jiných členských států, žalovaný předpokládal, že bude provádět rozsáhlé a komplexní dokazování.

[24] Zdejší soud na základě výše uvedeného k této věci shledává, že postup podle ustanovení § 89 a násl. daňového řádu má sloužit k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených, naopak nemá sloužit k obsáhlému a časově náročnému dokazování, neboť k tomu je vhodná daňová kontrola. Oba postupy se tak při správě daní prolínají, zvláště když daňový řád předpokládá, že postup k odstranění pochybností může přejít do daňové kontroly. Za situace, kdy správce daně při vyhodnocení tvrzení daňového subjektu již ví, že postup k odstranění pochybností nebude postačovat – zvláště když existují stejné odůvodněné pochybnosti, které vedly k zahájení daňové kontroly za předcházející zdaňovací období (což jednoznačně vyplývá z předložené spisové dokumentace), a navíc prověřuje tvrzení žalobce prostřednictvím dožádání v jiných členských státech EU, kam měl žalobce vyvázet své zboží (což opět jednoznačně vyplývá z předložené spisové dokumentace) – nic správci daně nebrání zahájit daňovou kontrolu bez toho, aby vyměřil daň nebo v mezidobí zahájil postup k odstranění pochybností. Naopak tento postup správce daně je dle zdejšího soudu zcela zákonný a v souladu s cílem správy daní, zakotveným v ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu, jímž je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, jakož i v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Tedy ve shrnutí řečeno, v nyní souzené věci je podle zdejšího soudu naprosto vhodné vést daňovou kontrolu, jelikož institut postupu k odstranění pochybností má být využit pouze v těch případech, kdy lze předpokládat rychlé a jednoduché dokazování, což rozhodně není případ nyní posuzované věci. Z předložené spisové dokumentace pak soud nezjistil žádné další skutečnosti, které by jej vedly k závěru, že postup žalovaného je v dané věci nezákonný; naopak, zdejší soud shledává jeho dosavadní postup v předmětném daňovém řízení za zcela zákonný.

[25] V souzené věci tedy není splněna třetí podmínka shora uvedené definice zásahové žaloby, neboť zásah žalovaného, tedy probíhající daňová kontrola není nezákonná, resp. nebyla zahájena v rozporu se zákonem. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[26] Nad rámec uvedeného zdejší soud také musí konstatovat, že předmětem tohoto soudního řízení je posouzení důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s.ř.s., nikoliv žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 a násl. s.ř.s., proto k námitkám žalobce směřující k vedení daňového řízení se zbytečnými průtahy, musí soud konstatovat, že měl-li žalobce (či má-li žalobce) v průběhu daňového řízení za to, že je správce daně nečinný, měl (může) činit relevantní procesní kroky právě v průběhu předmětného daňového řízení (příp. v řízení soudním ve smyslu ustanovení § 79 a násl. s.ř.s.), nikoliv v soudním řízení na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s.ř.s..

Takové námitky jsou pak v tomto soudním řízení bezpředmětné. Nicméně i přes toto konstatování soud uvádí, že z předložené spisové dokumentace je patrné, že žalovaný důkazní prostředky zcela standardně shromažďuje v čase odpovídajícímu náročnosti předmětné věci, a že bezpochyby ihned po ukončení procesu dokazování sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek kontrolního zjištění, jak je to v obdobných řízeních běžným zákonným postupem.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného je zcela v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soud proto podle § 87 odst. 3 s.ř.s. žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

[28] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu jejich náhrada nebyla přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu